

32 KLEUR-BLADZIJDEN

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

IN NEDERLAND 60 Cts

20

Ons volledig tekenverhaal :

ZEEVAARDERS VAN OOSTENDE

door D. ATTANASIO

ZEEVAARDERS VAN OOSTENDE

door D. ATTANASIO

IN HET JAAR 1806 VAARDIGDE NAPOLEON HET BERUCHT DEKREET VAN BERLIJN UIT, WAARBIJ DE BRITSE EILANDEN GEBLOKKEERD WERDEN. EN ZO BRAK ER EEN NIEUW OORLOG UIT. TALRIJKE OOSTENDSE ZEEVAARDERS (1) NAMEN AAN DEZE OORLOG DEEL, O.A. KAPITEIN PIETER VAN VOGEN.

EN DEZE ENKELE SCHEPEN KANONNE ZELFS IN ENGEL DAARO IN HE WATE

(1) OOSTENDE WAS TOEN DOOR DE FRANSEN BEZET.

Wanneer de ruwe zeebonk zich niet op zee bevond, woonde hij bij zijn zuster, een visserswe-duwe met een zoon van vijftien jaar, Jan.

De volgende morgen verlaat de « Zwaluw », een mooie boot met twintig kanonnen, de haven.

Na een hele nacht zeilen, nadert het schip de Engelse kust. Tijdens de nacht werpt de boot het anker uit.

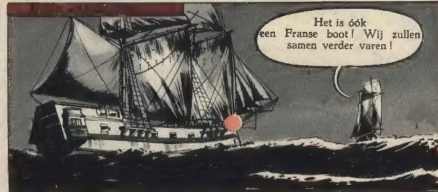

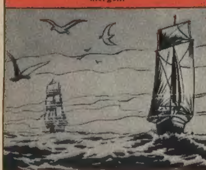

Drie signalen met een vuursteen, is het overeengekomen teken voor de schepen, varend onder Franse vlag.

Bij dageraad worden alle zeilen gehesen, en de Oostendse boot vaart door de grauwe morgen.

Maar de rijzende zon verlicht het andere schip...

De vijand bereikt weldra de hoogte van de « Zwaluw » en veegt het dek van de Oostendenaar schoon met een lading schroot.

Geef jullie over !

VUUR !

De Engelsman vuurt opnieuw en een reeks kanonschoten halen een van de masten van de « Zwaluw » neer.

Het zwaar gehavend schip wordt een gemakkelijke prooi voor zijn tegenstander.

Vooruit, jongens ! Toon hen hoe de Vlaamse zeelieden kunnen vechten !

Een enorme Engelsman werpt zich op de Oostendse kapitein.

HO!

Ik ben verloren !
?

AAI !

Hé... Goeie morgen, oom !
Jan !
Wat richt jij hier uit ?...

Maar de Engelsen krijgen het schip in handen, en geven onze vrienden geen gelegenheid zich nader te verklaren...

Ze worden met hun onfortuinlijke gezellen aan boord van het fregat gebracht.
De nacht voor je uitgevaren bent,*heb ik mij aan boord van de « Zwaluw » verborgen.
Nu ben je er ook lelijk aan toe !
2

Enkele weken gaan voorbij. De Oostendse kapitein en zijn mannen hebben nog wat geld kunnen bewaren en kopen daarmee van de Engelse burgers wat ze nodig hebben.

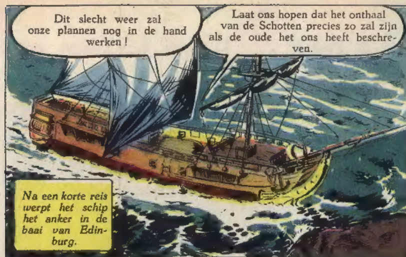

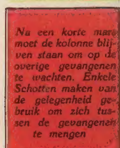

(1) Neem dit, arme lieden, het is voor jullie!

Volgende week : ADMIRAAL BYRD

ONDER ONS...

OP SCHOOL

...weet ik op bijna alle wetenschappelijke vragen over de jongste gebeurtenissen en uitvindingen te antwoorden, dank zij « De Postiljon » en « Wetenschap en Avontuur », zo schrijft Claire Geenens, van Ronse. Ze gaat verder : het volledig tekenverhaal maakt grote beroemdheden weer bekend, en brengt ons plots een antwoord op vragen die wij ons sinds lang stelden, zo bv. nopens het bestaan van Lassie. Kortom alle artikelen zijn interessant en leerrijk !

TOF !

IK vind « Kuifje » in één woord een tof blad ! » zo schrijft F.-A. Weidema, Steenstraat, 19a, Arnhem (Holland), die tevens zijn aanvraag instuurt om lid te worden van de Kuifje's klub. Hartelijk welkom, beste vriend, in onze grote familie !

Leer luisteren!

WEET je wel dat er niets moeilijker is dan een gesprek voeren ? Je kijkt vreemd op ? En tóch is het zo ! Wanneer wij onder vrienden zijn, vertellen wij doorgaans om het even wat. Alleen maar om het plezier te praten. Wel, dat is verkeerd !

Indien wij even nadenken, zullen wij wel beseffen, dat men bij een gesprek zo weinig mogelijk over zichzelf mag spreken, en zoveel mogelijk het woord moet laten aan de gesprekspartner. Natuurlijk, mag men zo weinig mogelijk over derden spreken, want dan ontaardt het gesprek vlug in « achterklap, kwaad vermoeden en lichtvaardig oordeel »... Maar, hoe moeten wij een gesprek voeren ? Wel dat is niet zo moeilijk : wij moeten onze vrienden ondervragen over al de dingen die hén interesseren. Je mag er van overtuigd zijn, dat ze dat graag doen, en dat wij er nog wat zullen bij leren !

De kunst van het gesprek, is in hoofdzaak een kwestie van ondervragen, zwijgen en luisteren. Wij moeten onze vrienden ondervragen, niet om onze nieuwsgierigheid te voldoen, maar eenvoudig om daar belangstelling voor te betonen, waar zij zich voor interesseren.

Kuifje

EEN NIEUWE KUIFJE'S KLUB IN ROTTERDAM

ALAIN VAN NEUTIGEM, Adriaan Niemandstraat, 26, Rotterdam, schrijft ons : « Ik kan wel zeggen dat « Kuifje » in Rotterdam populair is, vooral de Avonturen van Suske en Wiske vallen erg in de smaak ! » Hij deelt ons mede dat hij met enkele vrienden een Kuifje's voetbalelftal heeft opgericht en graag leiders van andere voetbalelftallen zou willen ontmoeten om matchen te organiseren; ook leiders van Belgische voetbalelftallen worden verzocht zich met deze vriend in verbinding te stellen.

DE POSTBODE WORDT VERWACHT

Alain Van Calster, Hollebeekstraat, 163, Linkebeek (bij Brussel) *wil luciferdoosjes ruilen.*

Jan Delecluyse, Vredelaan, 65, Kortrijk, *zou graag corresponderen met een Kuifjeslezer uit Canada, Frankrijk of Nederland, die zich interesseert voor luchtvaart.*

Jane Ouw, Djl. Imam Bondjol 20, Bandung - Indonesia, *zou willen corresponderen met meisjes van ongeveer 17 jaar uit alle landen van de wereld, liefst uit Frankrijk, Spanje, Italië of Zwitserland. Jane verzamelt postzegels en briefkaarten, en belooft álle brieven te beantwoorden die ze zal krijgen, het zij in het Nederlands, Frans, Engels of Duits.*

P. Ipskamp, Sl. de Bruinestraat, 48, Ridderkerk - Holland, *zou zichtkaarten willen ruilen.*

Mary Buckx, Molenstraat, 16, Born (Holland) *zoekt een korrespondentievriendin in Frankrijk, Duitsland, Engeland, België of de Nederlandse Antillen. Mary is 14 jaar oud.*

Carla D'hondt, Steenweg op Ninove, 51A, Erembodegem (bij Aalst) *zoekt een pennevriendin van 16 à 18 jaar. Carla houdt van klassieke muziek, lektuur, film en toneel.*

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

VERMAKEN WIJ ONS BEST!

ALLE ZONEN VAN LAMBIK LEZEN DEZE REBUS

DE HOND EN DE TREIN

IN een klein station van een kleine stad wacht een heer iedere morgen geduldig op de trein van half negen. De heer wacht op een boemeltreintje maar, vlak voor dat treintje, raast er iedere morgen een sneltrein die in dat kleine station natuurlijk niet stopt. Iedere keer de sneltrein voorbij raast, springt de hond, een echte keffer, van de stationchef naar buiten en loopt woedend blaffend de sneltrein na.

De heer kijkt dat toneeltje iedere morgen af en, op zekere dag, zegt hij tot de stationchef :

— Wat een rare hond, hé !

— Ja, hij doet dat iedere morgen. Is zo 'n gewoonte van 'm.

— Zonderlinge gewoonte... Ik vraag me af wat hij met die trein doen zou, indien hij hem ooit zou inhalen ?

Boer : Ek zeg, 't is dat die groot Baas van hierboven ulle niet vertrouwt in die donker...

GEEN ORDE

Madame Peters : Wat heeft m'n man, dokter ?

Dokter : Het is niet erg, madame. Zijn maag is niet in orde.

Madame Peters : Natuurlijk ! Hij heeft geen orde, dokter. Je moest zijn schrijftafel eens zien !

EEN MOPJE UIT ZUID AFRIKA

Brit : In het Britse rijk gaat de zon nooit onder !

BARBIER OF BARBAAR ?

Jaap was met vakantie in een kleine badplaats en liet zich op een morgen scheren in een kapperszaak waar boven de deur een uithangbord hing « Barbier ».

Na een half uur kwam Jaap, deerlijk gehavend, uit de strijd. Toen hij de kapper betaalde zei hij :

— Op dat schild boven je deur staat er een grove taalfout. Weet je dat ?

— Een taalfout ?

— Ja, mijnheer. « Barbaar » wordt met twee aa's en niet met « ie » geschreven !

DAT WEET IK NIET...

Inspekteur : Ik geef je eerst twaalf oranjeappels en dan nog één, Jantje. Hoeveel oranjeappels heb je nu ?

Jantje : Dat weet ik niet, mijnheer. We rekenen nooit met oranjeappels !

Wie onze rebus niet lezen kan, moet wachten tot volgende week !

DE TEST VAN DE WEEK

BELUST OP WRAAK ?

EEN mens die haatdragend is kent geen rust vooraleer hij zijn wraak gekoeld heeft. Onnodig te zeggen dat haat en wraaklust alles behalve mooi zijn en nooit geluk aanbrengen.

	Ja	Neen
1. — Je vriend heeft je een poets gebakken. Ben je daarom erg boos en koester je nog slechts één wens : hem dat betaald te zetten ? ...	......	......
2. — Een kameraad heeft slecht tegenover je gehandeld. Je ziet hem nadien geruime tijd niet meer, maar je vergeet het niet en je denkt : « Wacht kerel, ik krijg je wel ! » ...	......	......
3. — De leraar heeft je een opmerking gemaakt. Koester je daarom het plan hem een lelijke poets te bakken ? ...	......	......
4. — Een grotere of oudere klasmakker gaf je een standje. Je denkt bij jezelf : « Ik kan je nu niet baas, maar ik vergeet het niet en zodra ik sterk genoeg ben, betaal ik je met gelijke munt ? ...	......	......
5. — Je nodigt een vriend uit voor een feestje, maar deze kan niet komen. Zijn verontschuldiging was gewettigd, nochtans vergeef je het hem niet en je denkt : « Als jij me uitnodigt dan kom ik beslist niet » ? ...	......	......
6. — Een handelaar vergiste zich en gaf je niet de gewenste waar. Geef jij hem, op het ogenblik dat er veel klanten in zijn winkel staan, een flinke uitbrander ? ...	......	......
7. — Iemand beledigde je in het publiek. Daarna verdwijnt deze persoon volledig uit je leven. Je vergeet de aangedane belediging echter niet en zelfs na jaren, koester je nog steeds de wens wraak te nemen ? ...	......	......
8. — Zelfs wanneer je wraak kan nemen vergeet je niet... Foei ! ...	......	......
Totaal ...	......	......

JE VINDT DE ANTWOORDEN OP DE TEST OP BLADZIJDE 31

DOOR WILLY VANDERSTEEN

Het Leven van KAREL DE GROTE

TEKST VAN CHAD VARAH TEKENINGEN VAN NORMAN WILLIAMS

KAREL, koning van de Franken, leverde een hele reeks veldslagen en onderwierp achtereenvolgens de Longobarden, de Saksen en de Moren. De Saksen staan echter voortdurend tegen zijn gezag op. Na een onderhoud met hun leider Witkind laat deze laatste zich dopen. Aldus keert de vrede terug in het land en Saksen opent zijn grenzen voor de missionarissen..

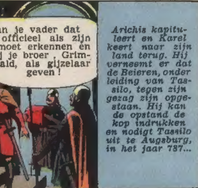

Karel en zijn leger trotseren de winter en gelukken er in over de Alpen te komen...

Arichis kapituleert en Karel keert naar zijn land terug. Hij verneemt er dat de Beieren, onder leiding van Tassilo, tegen zijn gezag zijn opgestaan. Hij kan de opstand de kop indrukken en nodigt Tassilo uit te Augsburg, in het jaar 787...

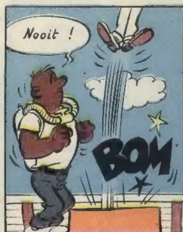
(Wordt voortgezet.)

KAPITEIN GRIJZEBAARD

DOOR R. Macherot

En enkele dagen later . . .

Het stond geschreven, dat het wrak van dit galjoen goud waard was ! . . .

OVER ALLE 'S HEREN W

ACHTER HET STUUR VAN EEN

« DOEF, doef, doef... » De chauffeur drukte op het gaspedaal en de Dieselmotor liet zijn karakteristiek dof en geritmeerd geronk horen. Ik hoorde het gesputter van geperste lucht en langzaam verliet de zware vrachtwagen van twintig ton de slapende hoofdstad. Het was 23 u. 20. De duisternis was ingevallen, maar de weg voor ons glom van de regen. Naast de chauffeur op 1 m 50 boven de weg, bekeek ik de straten en het schaars verkeer plotseling uit een heel andere gezichtshoek. Je moet weten dat ik aan boord van een zware vrachtwagen de reis Parijs-Marseille-Parijs zou maken en het leven van de chauffeurs gedurende acht en veertig uren ononderbroken zou delen.

WIE heeft er nooit dromerig een zware vrachtwagen nagestaard en wie heeft zich nooit afgevraagd « Hoe raakt die chauffeur door het drukke verkeer » of « Die kerel moet wel spieren hebben om zo'n gevaarte te maneuvreren »? Ik reed dus mee van Parijs naar Marseille en terug en vertel je alles wat ik onderweg heb beleefd. Maar of de vrachtwagen nu van Parijs naar Marseille, van Brussel naar Hamburg, of van Amsterdam naar Bazel rijdt, het leven en de problemen van de vrachtrijders zijn overal dezelfde. Iedereen weet dat, sedert de grote autosnelwegen werden aangelegd, het transport langs de weg zich op buitengewoon snelle wijze heeft ontwikkeld.

EERSTE PROBLEEM : DE VRACHT

HET eerste en zeer ernstige probleem is de vracht zelf. Je moet weten dat er veel konkurrentie bestaat. Een van de meest te vrezen konkurrenten is nog steeds de spoorweg. De prijzen moeten dus uiterst nauwkeurig berekend worden. De vrachtwagen moet eivol vertrekken en eivol weer terugkeren, wat betekent dat men aan de twee eindpunten van de weg klanten moet vinden. Het laden en ontladen moet vlug geschieden.

De man die zo vriendelijk was mij mee te nemen, vertelde mij onderweg dat hij zijn vrachtwachauffeur van de vrachtwagen, vertelde mij dat hij nu sedert acht en twintig jaar dezelfde stiel uitoefende.

— Dan heb je al meer dan twintig miljoen kilometer aan het stuur van een zware vrachtwagen afgelegd ? zei ik hem na een vlugge berekening.

— Dat is best mogelijk ! antwoordde hij glimlachend. Ik heb het nooit geteld.

— En heb je nooit een ongeluk gehad ?

— Neen, nooit ! Een keer was het op het nippertje af. Ik ben op zij van de weg terecht gekomen, maar ik had geen schrammetje.

— En vertrek je altijd 's nachts ?

gen zo goed kent als de weg zelf. Je moet weten dat een transportmaatschappij haar chauffeurs altijd of bijna altijd dezelfde lijn te bedienen geeft. Ze kennen dus de weg, die ze moeten volgen, op hun duimpje. Het is veiliger en het spaart tijd.

BANDEN KOSTEN GELD

WIJ rijden over de helder verlichte brug van Montereau, in de richting van Sens. Henri Camagne, die heel de namiddag in verschillende wijken van Parijs zorgde voor de lading van de vrachtwagen : tonnen met vet, scheikundige produkten en machines, had zich doodmoe uitgestrekt op het veldbed in de kleine hut achter de stuurkabine gelegen en de gordijnen toegetrokken. Hij sliep de slaap der rechtvaardigen. Maitrot, eigenaar en tevens ook

Zware vrachtwagens hebben dit klein venstertje boven het rechterspatbord om de chauffeur toe te laten de auto's, die zich rechts van hem bevinden, te zien.

— Ja, wij verkiezen het 's nachts te rijden. Er is dan weinig verkeer op de wegen. Vandaag hadden wij enige moeilijk-

Ik keek naar de snelheidsmeter. De naald stond op 73 km per uur.

— Is dit de maximum snelheid ? vroeg ik.

— Bijna. Wij kunnen 75 tot 76 km halen. Dit betekent dat de motor 1.800 omwindingen per minuut maakt. Met deze vrachtwagen mag ik deze snelheid niet overschrijden. Doe ik het wel, dan verslijt ik mijn banden te erg.

— Verslijten de banden werkelijk zo vlug ?

— En of ! Je moet weten dat de vooruitgang inzake het vervaardigen van banden niet zo groot is dan de vooruitgang inzake het mechanisch gedeelte van een vrachtwagen. Met een zware vracht verslijten de beste banden zeer vlug wanneer men sneller dan 75 km per uur rijdt. Daar-

EGEN

20 TONNER

heden met de lading en daarom zijn wij later vertrokken dan gewoonlijk. Meestal starten wij in de late namiddag. Je moet weten dat wij 16 à 18 uren moeten rijden om Marseille te bereiken. Wanneer de chauffeur geen ploegmaat heeft, dat gebeurt, en doodmoe is, parkeert hij zijn wagen langsheen de autosnelweg en doet een slaapje van twee of drie uren. Dit voorkomt veel ongelukken.

Niets is zo gevaarlijk als een chauffeur die doodmoe achter zijn stuur zit en toch nog rijden wil.

bij komt dat een band voor een twintig tonner héél veel kost en... dat ik er zes onder mijn wagen heb staan !

(Rij met ons mee naar blz. 14)

Het dashbaord van een zware vrachtwagen.

HALLO, HALLO, HIER LUC VARENNE !

HALEN WIJ DE GELE TRUI BINNEN ONZE GRENZEN ?

DE Belgische sportliefhebbers zoeken nu reeds sinds het jaar 1939 naar « de gele trui », met andere woorden : naar de Belgische wielrenner die de Ronde van Frankrijk wint ! Helaas, het « geel » is een zeldzame kleur... Vorig jaar, zo zei men althans, konden de Belgen de Ronde niet verliezen; zij vormden de sterkste ploeg en konden rekenen op Ockers en Brankart. Maar, eens te meer liep het mis en we haalden de gele trui niet binnen onze grenzen. Hoe staan onze kansen nu ?

Niet al te slecht vermits wij Fred Debruyne hebben. Het is wel onnodig hieraan toe te voegen dat Fred Debruyne een schitterend renner is — wellicht is hij de beste wegrenner van het ogenblik — en hij alle kans heeft de gele trui in de wacht te slepen. Fred Debruyne is nog maar 26 jaar, wat betekent dat hij z'n volle kracht nog niet heeft ontplooid.

Zelfs wanneer Debruyne niet deelneemt aan de Ronde of hem niet wint, hebben we van hem in ieder geval véél schitterende overwinningen te verwachten.

Alex Virot, mijn collega van Radio Luxemburg, is van mening dat Fred Debruyne de Ronde niet verliezen kan. Na zijn prachtige rit Parijs-Roubaix van 7 april jl. waar hij lachend en zo fris als een blikje knappe en sterke renners zoals Rik Van Steenbergen, Poblet — overwinnaar van Milaan-San Remo —, Darrigade en Anquetil ter plaatse achterliet, kan men zich inderdaad afvragen wie het tegen hem zou kunnen opnemen ?

Indien er enkel en alleen Belgische renners aan die ronde deelnamen, zou ik optimistisch wezen, maar de Fransen zullen zich niet zo vlug gewonnen geven... de anderen trouwens ook niet ! Sedert de Italianen geen Magni, Bartali of Coppi meer naar de Ronde sturen, is de tijd van de grote overwinningen voor hen voorbij. Je weet wel dat Fred Debruyne voor het merk van Coppi rijdt en naar ik heb vernomen (misschien was dat echter een aprilvis) denken de Italianen er ernstig aan Fred te naturaliseren !

Zijn er nog andere renners die kans maken de gele trui te winnen ? Beslist. In de Franse ploeg zou ik Bobet en Anquetil de beste kansen geven.

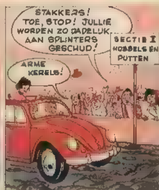
Je mag ook niet vergeten dat kracht en uithoudingsvermogen niet altijd alléén beslissend zijn om de Ronde te winnen, het toeval en het geluk spelen ook een grote rol.

Fred Debruyne, winnaar van Parijs-Roubaix, maakt zijn ereronde in gezelschap van Rik Van Steenbergen.

SAN CYLINDRO

HET GEHEIM VA

Een nieuw avontuur van Pom en Teddy met tekst en tekeningen van Fr. Craenhals.

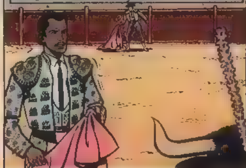
N BALIBACH

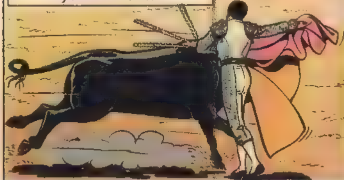

Juan las de tekst van Faber. Ondanks zijn schrik wil hij toch vechten...

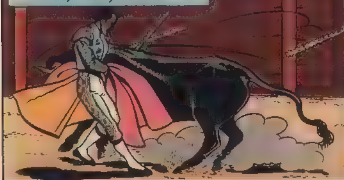

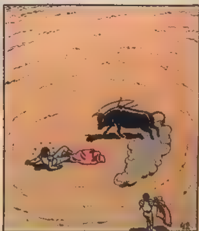

Heb je het album van Frans Craenhals « De Avonturen van Pom en Teddy » reeds gelezen? Het is prachtig! (Wordt voortgezet.)

OVER ALLE 'S HEREN WEGEN

ACHTER HET STUUR VAN EEN 20 TONNER

VERVOLG VAN BLZ. 10-11

150 P.K., 8 VERSNELLINGEN

IN een bocht hoorde ik weer dat gesis van geperste lucht. Maitrot zag mijn verbazing en legde mij uit, dat de vrachtwagen uitgerust is met een pneumatische servodirektie. Om het stuur te draaien hoef je dus niet meer zoveel spierkracht te hebben als vroeger. De geperste lucht verricht thans de zwaarste arbeid.

— En waartoe dient de kleine hefboom onder het stuur die je, wanneer wij de helling opklimmen of in een bocht gaan, naar beneden drukt ? Is dat misschien een elektrisch remsysteem ?

— Ja, inderdaad. Door op deze hefboom te drukken — er zijn drie posities — vertraag ik zonder de remmen te gebruiken. Ik verslijt de remmen aldus minder en ben er zeker van dat ze doeltreffend zullen werken in geval ik ze echt nodig heb. Dit systeem is zeer nuttig, vooral voor het dalen. Onnodig te vertellen dat de remmen van een vrachtwagen zeer krachtig zijn. Moest het rempedaal bij ongeluk niet werken, dan heb ik links onder het stuur nog een hefboom die dezelfde remmen in werking brengt. Ten slotte beschik ik over de klassieke handrem.

De Dieselmotor van deze vrachtwagen heeft zes cylinders met een vermogen van 150 P.K. Alhoewel de versnellingsdoos acht versnellingen heeft, heeft de hefboom, van het klassieke type, slechts vier posities (en daarbij komt die om achteruit te rijden). De versnellingsdoos zelf is nl. uitgerust met een snelheidsvertrager die twee reeksen van vier versnellingen geeft : vier kleine en vier grote.

Gezien van uit een zware vrachtwagen zijn de gewone toeristenauto's maar... kinderspeelgoed !

ANEKDOTEN BIJ HETE KOFFIE EN EEN BOTERHAM

— Kom, wij gaan hete koffie drinken !

Ik wreef mijn ogen uit. Een dikke mist was opgekomen en ik kon hoegenaamd niet zien waar wij gestopt waren.

— Wij zijn hier vlak bij een herberg, waar wij de gewoonte hebben een kop koffie te drinken en een boterham te eten.

Ik rekte mij uit en keek even naar mijn uurwerk : 5 u. 25. Zes uren lang had Maitrot nu het stuur van de zware wagen in handen. Hij scheen nog fit en opgeruimd. Ik bewonderde hem. Henri Camagne kwam brommend uit zijn veldbed. Zijn ogen waren nog dik van de slaap. Het was vinnig koud buiten. In de herberg brandde een groot haardvuur. Ik zag dat er ook andere vrachtrijders waren, die bij een hete kop koffie enkele woorden met elkaar wisselden.

— Eens beneden is er geen mist meer, zei er een.

Ik vroeg of alle herbergen langs de grote weg 's nachts open zijn.

— O neen, dat niet, maar wij hebben onze vaste stopplaatsen en gaan steeds naar dezelfde herberg toe. Ze blijven ook 's nachts open en alle vrachtwagenchauffeurs kennen ze.

Wij dronken een kop koffie, aten een boterham en stapten weer in de vrachtwagen. Nu was het de beurt aan Maitrot om te slapen, terwijl Henri Camagne het stuur overnam. Hij scheen blij en gelukkig toen hij op de hoge chauffeurszetel klom en daar reed hij langzaam en zeker met de zware wagen de lange en gevaarlijke helling op.

De uren verliepen, de motor bromde regelmatig en zacht. Langzamerhand kwam de dag in de lucht, de weg was nog steeds glad en glimmend van de regen. Wij ontmoeten nu meer vrachtwagens. De chauffeurs kenden elkaar. Ze groetten met een korte klaksonstoot, met het aan- en uitknippen van de koplampen, ofwel met een vrolijk en vriendschappelijk handgebaar.

— Dat is Dubois, zei Camagne, nadat wij een autobus hadden gekruist, die regelmatig van Parijs naar de Côte d'Azur en terug rijdt. Het is nu zes maanden geleden dat wij nog samen ergens gestopt hebben.

Ik bekeek nu de gewone auto's van uit de hoogte. Ze leken mij allemaal zo belachelijk klein en onze vrachtwagen scheen zo geweldig groot. Hij was ook tien meter lang, maar dat was het eigenlijk niet wat mij zo opviel. Ik vond vooral zijn breedte indrukwekkend. Heel vaak dacht ik dat wij een andere vrachtwagen of een auto zouden rammen, maar dat was slechts optisch bedrog... Gelukkig ! Het komt er op aan de breedte van de wagen die men bestuurt goed « in het oog » te hebben en mijn chauffeur kende zijn vrachtwagen zoals een andere chauffeur zijn speelgoedwagentje van twee of vier PK. kent.

Alhoewel wij het maximum aan lading meevoerden, konden wij heel wat vrachtwagens die slechts 60 km per uur deden, voorbijrijden. Daar beleefde Camagne zichtbaar genoegen aan. Dat was voor hem zo plezierig als voor de eigenaar van een Porsche of Jaguar, die een reeks wagens met minder sportieve allure kan overhalen. Camagne stuurde even goed en even voorzichtig als zijn baas. Hij eerbiedigde de wegcode en wenste dat anderen dit ook deden. Je moet weten dat de chauffeur van een vrachtwagen van twintig ton niet graag bruusk remt... Hij denkt aan zijn banden, hij denkt aan zijn vracht. De chauffeurs van toeristenwagens zouden daaraan al eens meer moeten denken en zich op de weg, waar vrachtwagens rijden, wat minder fantasietjes veroorloven...

WIJ namen ons middagmaal langs de oever van de Rhône, in een herberg die door alle transportmaatschappijen gekend was. Er stonden een hele reeks vrachtwagens geparkeerd, binnen geen andere klanten dan chauffeurs. Ik luisterde naar hun verhalen en dacht bij mezelf « Waarachtig ! Die jongens doen er toch wel een schepje op ! » Mijn twee vrienden, Maitrot en Camagne, knipoogden mij nu en dan toe alsof ze mij wilden zeggen : « Je moet al wat die jongens hier vertellen niet woordelijk geloven, hoor ! » De avonturen die zij langs de weg hadden beleefd waren inderdaad te geweldig om waar te zijn !

BANDBREUK

OM 17 u. 30 kwamen wij te Marseille toe. Terwijl Camagne er voor zorgde dat de vracht afgeladen werd, bekommerde Maitrot zich om de verse groenten en het fruit dat mee terug naar Parijs zou genomen worden.

Om 21 u. 35 was alles klaar. Wij aten en om middernacht verlieten wij de grote haven aan de Middellandse Zee. Uren verliepen en

Op het dashboard twee koffertjes in rood plastic die de chauffeur verwittigen, wanneer de drukking van een band op abnormale wijze afneemt.

plotseling... bandbreuk ! Het is zelden dat een van die grote, zware banden springt, maar mogelijk is het... Een, twee, drie vrachtwagens reden ons voorbij en stopten. De chauffeurs sprongen uit en vroegen of ze niet helpen konden. Het is geen makkelijk karweitje een wiel op een vrachtwagen te steken, maar op de weg zijn alle vrachtrijders broeders die elkaar de hand reiken.

Toen wij twee uren nadien in een herberg een paar boterhammen aten, riepen een paar chauffeurs ons vrolijk lachend toe :

— Ha ! Daar komen die pechvogels !

Nog geen half uur nadien stopten wij, want een van de spotters had bandbreuk. Wij stapten uit en hielpen lachend.

Dat is het leven van de wegduivels heel het jaar lang. Zij rijden ononderbroken dag en nacht over de wegen die soms eindeloos schijnen, groeten hun makkers, wisselen een vriendelijk woord met hen en hebben soms pech, zodat ze nu en dan van onder tot boven met olie besmeurd van onder hun zware vrachtwagens vandaan kruipen. Ze nemen dat graag in koop, want ze houden van hun werk, ze houden van hun wagen. Zelfs in de winter, wanneer de wegen door sneeuw en ijzel onveilig werden gemaakt, rijden ze.

Ik was doodmoe toen ik te Parijs om 19 u. 30 afscheid nam van mijn vrienden. Zij moesten dan nog tien ton oranjeappels, hun sla en andere groenten en vruchten aan dertig verschillende klanten afleveren. Indien alles goed ging zouden zij tegen twee uur in de morgen kunnen slapen.

's Anderendaags konden ze dan uitrusten ?

Neen ! De volgende dag moesten zij hun vrachtwagen poetsen, de motor nakijken en de lekke band herstellen. En dan de nieuwe reis voorbereiden. Zou jij hun leven willen delen ?

Polochon in de Pampas

EEN VERHAAL AANGEBODEN DOOR GOVERNOR — GETEKEND DOOR BERCK

Een handlanger van Pedro sluipt tussen de tenten als plotseling...

Wie mag ik aanmelden, mijnheer ?

Geen praatjes, hé ! Iedereen opstaan en snel !

Mijnheer speelt met vuurwapens. Mijnheer schijnt een beetje zenuwachtig... Dit zal mijnheer kalmeren... ...

WHAM

Wat is er aan de hand, Firmin ?

Niets, mijnheer Polochon. Een jakhals wou in onze tent sluipen. Ik moet toegeven dat zo'n GOVERNOR hamer erg stevig is !

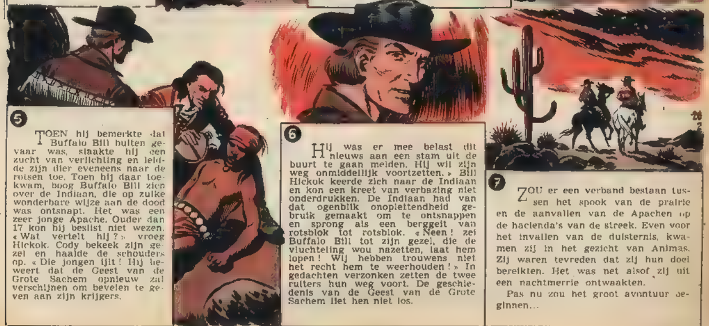
(Wordt voortgezet.)

Het Spook van de PRAIRIE

William Cody, bijgenaamd Buffalo Bill, en zijn trouwe Bill Hickok rijden naar Animas om aldaar een onderzoek tegen de Apachen in te stellen...

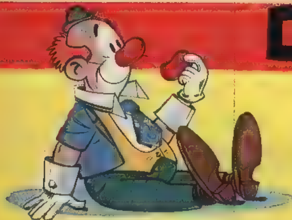

(Wordt voortgezet.)

DE ROD

TOON was de wanhoop nabij. Hij had heel zijn huisraad al onderstboven gehaald, in alle hoeken en kanten gezocht, maar tevergeefs. De situatie was dan ook hoogst ernstig. Je moet weten dat Toon klown was in een cirkus en dat hij nergens zijn valse neus vond, zijn mooie, valse, rode neus, die het publiek dadelijk aan het lachen bracht.

— Binnen een uur moet ik optreden, zuchtte hij. Het is vreselijk ! Niet om aan te denken ! De direkteur gooit mij de deur uit, als ik mijn neus niet vind...

HIJ was ten einde raad en besloot een klein onderzoek in te stellen in de woonwagens van zijn gezellen.

— Een neus heeft twee vleugels, maar vliegt daarom nog niet. En een valse neus zomin als een echte ! Mijn neus is dus niet zo vanzelf verdwenen. Iemand heeft hem genomen. Wie ?

Toon liep naar de woonwagen van de dierentemmer, een man als een reus. Hij was een uitstekend temmer, maar wist met dieren veel beter om te springen dan met mensen. Hij had een slecht karakter en het was geraadzaam hem uit de buurt te blijven, vooral vlak voor zijn optreden.

Schoorvoetend sloop Toon in de woonwagen. Hij had reeds een paar schuiven opengetrokken als hij een luid gebrul achter zich hoorde.

Hij draaide zich om en wat hij zag deed zijn bloed verstijven in zijn aderen... De dierentemmer was op zijn kousevoeten genaderd en bekeek hem nu gelijk een tijger, die op het punt staat zijn prooi te verscheuren.

— Mijnheer Toon, riep de temmer, ik houd er niet van dat iemand zijn neus in mijn zaken steekt !

— Ik kwam even kijken, hakkelde Toon, of jij soms mijn neus niet in jouw zaken had gestoken ?...

De dierentemmer smaakte die grap waarschijnlijk niet, want hij greep zijn zweep.

Als de bliksem maakte Toon zich uit de voeten.

— Ik zal het maar liever eens bij de Lilliputters proberen. Die dwergen zijn slim en rap als apen. Het is best mogelijk dat zij mij een poets hebben willen bakken... Ze zijn heel wat minder gevaarlijk dan de dierentemmer, dus waag ik het er op !

De klown boog het hoofd want de deur van de woonwagen van de Lilliputters was erg laag... Er was niemand in de woonwagen wat dus iedere uitleg overbodig maakte. Onze vriend begon dadelijk met zijn on- niet lang of de leider van de dwergen, bijgenaamd de Gouverneur, kwam de werkzaamehden onderbreken.

— Een dief ! Een dief ! schreeuwde hij schril.

— Maar neen, Gouverneur ! Ik ben het, Toon. Ik kwam maar even kijken of jullie mij misschien geen poets hadden gebakken...

De dwerg haalde de schouders op, wat hem meteen enkele centimeters groter maakte. Rustig liep hij naar een kleine kast en haalde daaruit een reusachtige revolver te voorschijn. Hij hield hem in twee handen en richtte de loop vlak op de borst van Toon.

— Beste vriend, zei de Gouverneur, indien jij niet op een, twee, drie verdwenen bent,dan maak ik jou een kopje kleiner... Ik weet wel dat ik niet sterk ben, maar met de hulp van deze grote revolver schiet ik je een dikke kogel in je groot lijf !

Toon vond het beter niet verder aan te dringen. Hij wist maar al te goed dat kleine mensen heel dikwijls

NEUS

Een neus heeft twee vleugels, maar vliegt daarom nog niet. En een valse neus zomin als een echte! Mijn neus is dus niet vanzelf verdwenen. Iemand heeft hem genomen... Maar, wie.?.

een slecht karakter hebben. En deze was geen kleine man... Hij was een dwerg... Een rede te meer om op je hoede te zijn! Toon was er het hart van in en liep triestig naar de grote tent, want binnen enkele ogenblikken was het zijn beurt om op te treden. Hij mocht geen tijd meer verliezen om zijn valse neus te zoeken.

Het was op dit ogenblik, dat hij Hektor en zijn struisvogel ontmoette. Hektor was een reuzegoochelaar. Hij goochelde als een duivel met allerlei voorwerpen en deze werden ten slotte door zijn struisvogel opgeslokt. Dat dier had altijd honger en at alles op wat men het voorwierp.

— Wel, Toon, je ziet er zo ongelukkig uit!

— Ik vind mijn rode neus niet, Hektor. Wat een ramp!

Hektor bekeek de klown vol verbazing en barstte dan in een schaterlach uit. Met een vlug gebaar rukte hij de valse neus... van Toon's eigen neus.

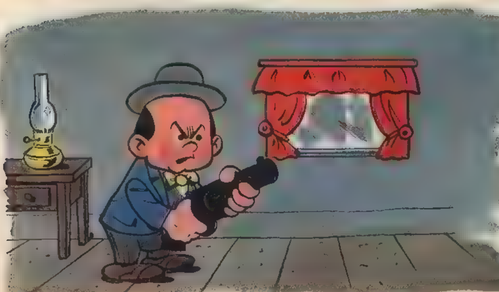
— Domoor! Je hebt hem waarschijnlijk na de laatste vertoning vergeten af te nemen. De rode neus zat wel degelijk op zijn plaats, precies in het midden van je gekke gezicht!

Toon was in de zevende hemel van geluk, maar al pratend had Hektor, waarschijnlijk uit pure gewoonte, de neus naar zijn struisvogel gegooid en deze slokte hem gretig op.

Met de dood in het hart betrad Toon de arena en voerde zijn nummer uit als in een droom, neen als in een nachtmerrie. Heb je al ooit in j[e] leven een klown in de arena zie[n] staan zonder valse neus? Toon ha[d] het gevoel dat hij daar helemaa[l] naakt stond en hij bibberde va[n] koude.

EEN VERHAAL VAN
R. GOSCINNY
GEILLUSTREERD DOOR
MARECH

Nauwelijks was zijn nummer te einde, of Toon werd naar het kantoo[r] van de direkteur geroepen.

— Daar heb je het al! Hij zet m[e] aan de deur en ik verdiende hier z[o] goed mijn brood! Zijn plaats verlie[zen] omwille van een valse neus di[e] in de maag van een struisvogel ve[r]dween, is toch wel het ergste wat ee[n] mens kan overkomen!

De direkteur ontving zijn klown m[et] open armen.

— Toon je was enig! Je hebt [je] prachtig gegrimeerd! Geniaal! Ik f[e]liciteer je, maar vertel me nou eens: Wie gaf je het idee een neus te ve[r]vaardigen... een neus zó komiek a[ls] de neus die je vanavond droeg!...

WETENSHAP EN AVONTUUR

DE DUIKERS

1 MISS Gloria Hollister en John teen-Van, hurken op het oude houten dek van de « Ready » en luisteren vol spanning. De zachtste klank, het geringste woord in het luisterapparaat waargenomen, doet hen trillen... En eensklaps...

2 Ik zie een soort van oranjekleurige inktvis... Hij heeft de ogen van een buffel, bezaaid met lichtende stippen... Ho! Het heeft ogen aan zijn grijparmen !...

3 DE stem in de luisterapparaten, stijgt op van uit de diepten van de oceaan. Daar opgesloten in zijn batysfeer zit Dr William Beebe. Hij observeert en beschrijft « De Wereld van de Stilte ». Door de drie patrijspoorten van zijn stalen bol ontdekt hij een onbekende fauna.

4 VOOR de eerste keer sedert het ontstaan van de wereld, priemt er een kleine, gele lichtstraal door die donkere diepten. Om naar die gevaarlijke en onbekende diepten af te dalen, koos de man een stalen bol. Dit is geen toeval. Een bolvormig voorwerp weerstaat beter aan de grote drukking. Ook Piccard en Houot daalden met een batiscaaf in zee af. Beebe was de eerste oceanograaf, die met een bolvormig toestel opgehangen aan een kabel daalde tot op 900 meter. Dat was in 1934.

In 1949 bereikte een nieuwe gepantserde bol, de bentoscoop, voor de kust van Californië, een diepte van 1.350 meter. Er was echter niemand aan boord. Een camera verrichtte het werk van het mensenoog.

5 IN 1948 verscheen de batiscaaf van professor Piccard op het toneel, maar het is pas in oktober 1953 dat ze afdaalde in de Tyrrheense zee tot op 3.150 meter. Deze exploraties lieten toe tot op 200 meter diepte een vlottende zee-tuin te ontdekken. Dieper en tot 1.000 meter wemelde de zee van een oneindig aantal diverse wezens. Het plankton domineerde echter.

6 LAGER dan 1.000 meter strekte zich het rijk uit van de vissen met reusachtige ogen en een rits vlijmscherpe tanden. Vele vissen hebben tastorganen, zij vervangen de ogen, die in deze duisternis totaal overbodig zijn. Nog andere vissen dragen hun eigen elektrische centrale mee. Ze zijn fosforescerend.

Dieper dan 5.000 meter komt men in het rijk van de hypotese. Wonen daar vreesaanjagende of gepantserde monsters ? Of is de zee er slechts bewoond door minuskule dieren, die helemaal aangepast zijn om aan de geweldige drukking van het water te weerstaan ? De geleerden lossen dit mysterie eerstdaags wel op.

(Wordt voortgezet.)

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE GOUDMIJN VAN DOG BULL

Onze vrienden ontdekken dat zij bestolen werden..

(Wordt voortgezet.)

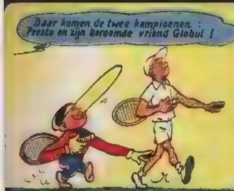
[illegible] Chick Bill en Kid Ordinn

Onze tekenfilm voor alle jongens van

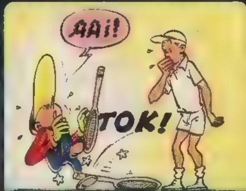

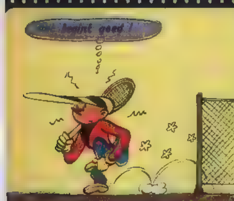

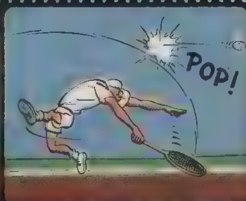

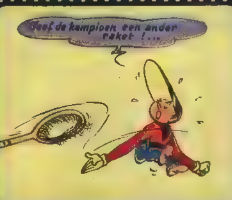

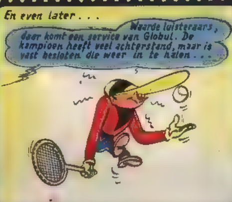

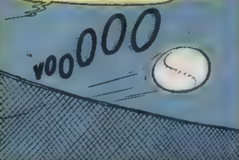

...Mooi opgevangen door Presto !
POP!

Bliksemsnel flitst de bal over het net . . .
VOOOOO

PAF!

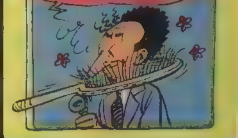

Onze kampioen schijnt een ogenblik ontmoedigd . . .

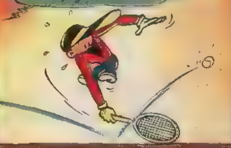

Hij geeft zich echter niet gewonnen. Zijn strijdlust is onblusbaar !
PIP!

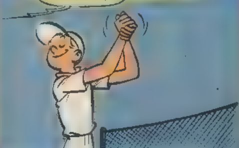

Waarde luisteraars , Globul schijnt eerder flegmatiek maar... Wat een smash !

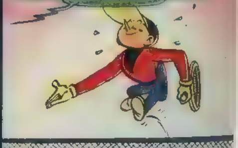

Dat loopt mis ! Pech ! . . .

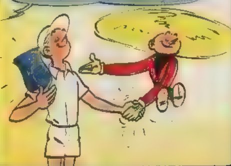

Mijn raket ! Waar is mijn raket ?

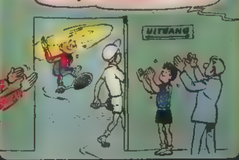

Waarde luisteraars , ik weet niet wat er juist gebeurd is , maar ik verneem dat de kampioen een nieuwe raket zoekt . . .

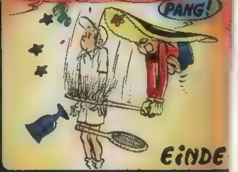

Even later . . .
Maar de match loopt ten einde . . . Presto heeft gewonnen !

Ik weet niet wat ik het meest moet bewonderen : Presto , de prachtige kampioen . . .

...of de «fair-play» van Globul, die de overwinnaar hartelijk feliciteert !

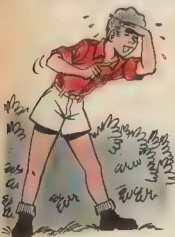

Bravo! Bravo en nog eens bravo ! Een mooie dag ! Grote kampioenen !

Globul weet te verliezen , hij verlaat glimlachend het veld . . .
UITGANG

PANG!
EINDE

SCHUD HET UIT JE MOUW DOOR

Professor Ricardo

KAN JE AFSTANDEN SCHATTEN ?

DE mensen die op de buiten wonen, kunnen vaak goed afstanden schatten. Op het platteland is dat makkelijker dan in de bergen, dat spreekt vanzelf. Weet je dat je scherpe ogen moet hebben om op een afstand van meer dan 30 meter nog een gelaat te herkennen ? Op 60 meter wordt dit nog moeilijker, maar men moet de ogen nog in het gelaat kunnen onderscheiden. Op een afstand van 300 meter zie je nog duidelijk hoofd en lichaam. Op een afstand van 500 meter kan je mensen nog onderscheiden. Op 800 meter zie je de mensen die een groep vormen, maar op 1.500 meter zie je niets anders meer dan de groep zelf. Iemand met scherpe ogen moet op een afstand van 3 kilometer de vensters van een huis kunnen tellen. Op 10 kilometer zie je nog grote gebouwen. Dit geldt natuurlijk slechts voor iemand die een scherp gezicht heeft, op de vlakte en bij helder weer.

KAN JE METEN ZONDER METER ?

HET is soms noodzakelijk en dikwijls prettig de omvang van een voorwerp, de breedte en de lengte van een rijtuig, de oppervlakte van een strook grond te kunnen schatten. Heb je geen meter, dan bedien je je van dat wat iedereen bij zich draagt : je lichaam. Om je daarvan te kunnen bedienen, moet je echter nauwkeurig weten hoe groot je bent, en hoeveel centimeter je voorarm meet van het puntje van de middelvinger tot het topje van je elleboog. Je moet weten hoe lang je voet is en hoe ver je je voeten van elkaar plaats wanneer je normaal stapt, m.a.w. hoe groot een schrede is. Wanneer je met je rug tegen een muur gaat staan en je armen openspreidt, zou de afstand van je ene hand naar je andere dezelfde moeten zijn als je grootte. Wanneer dit inderdaad zo is, heb je naar het schijnt de stof van een atleet in je ! Je moet ook weten hoeveel de afstand bedraagt van je pink naar je duim indien je je hand zo ver mogelijk openspreidt. Bij een normaal man is de afstand 22 cm. Deze kleine dingen zullen je, wanneer je gaat kamperen, dikwijls van pas komen !

ANTOON COOLEN

WANNEER men me zou vragen wie de belangrijkste Brabantse romancier is, dan zou ik ongetwijfeld antwoorden : Antoon Coolen. Er zouden dan misschien wel slimmerikken zijn, die me onmiddellijk zouden doen opmerken dat Antoon Coolen niet in Noord Brabant werd geboren, maar wel te Wijlre, in Zuid Limburg, en dit op 17 april 1897. Maar zowel zijn vader als zijn moeder waren echte Noord Brabanders, en Antoon Coolen zelf heeft het grootste gedeelte van zijn leven in de Hollandse provincie Brabant doorgebracht.

Het werk van deze Brabantse auteur bij uitnemendheid werd niet alleen boven de Moerdijk, maar evenveel, en misschien meer nog onder de Moerdijk gelezen en gewaardeerd, de regionale inslag ten spijt. Men is dikwijls van leer getrokken tegen de regionaal getinte literatuur, maar het blijft toch een feit, dat talrijke grote namen uit de Nederlandse letteren, zowel van Noord als van Zuid, in hun heimat en haar taal een rijke bron van inspiratie hebben gevonden. En hierbij denken wij dan natuurlijk aan Stijn Streuvels, Guido Gezelle, Felix Timmermans, Anne de Vries, Herman de Man, e.a.

Antoon Coolen heeft meermaals uitdrukkelijk erkend dat hij aan Vlaanderen veel heeft te danken. Het zijn de Vlaamse schrijvers Hendrik Conscience, de gebroeders Snieders en Stijn Streuvels die Coolen tot schrijven hebben gebracht, en hier citeer ik dan een passage uit een opstel van Antoon Coolen, getiteld « Hoe ik er toe kwam » : « Mensen die boeken schreven leken me waarlijk de grootste en merkwaardigste helden. En toen ik Streuvels las en zag, dat het wonderrijk der verhalen niet zover verwijderd was, doch dat er uit mijn gewone dorpsomgeving, die gelijk was aan de wereld uit Streuvels' verhalen, boeken te schrijven waren, toen heb ik van koortsachtige opwinding vele nachten niet geslapen. Ik ben toen zelf schetjes gaan schrijven... »

Van die schetsjesschrijver is Antoon Coolen uitgegroeid tot een van de grote romanciers van het Nederlands taalgebied. In alle schoolbloemlezingen kan men uittreksels uit zijn werken aantreffen. En zijn boeken zoals « Kinderen van ons volk », « De schone voleinding », « Dorp aan de rivier », « De herberg in 't misverstand » bezorgen hem een blijvende plaats in de geschiedenis van onze letterkunde.

Antoon Coolen heeft ook reeds meermaals herhaald dat hij vroeg of laat het levensverhaal zou willen schrijven van een van de grootste schilders, Jeroen Bosch. Laat ons hopen dat hij ons op dit werk niet lang meer zal laten wachten, want ze zijn er van overtuigd dat Antoon Coolen ons een zeer interessante biografie van deze onvoldoend gekende schilder kan bezorgen.

Typisch voor het leven en het werk van Antoon Coolen is ook het feit dat hij zijn drie zonen de voornamen, Stijn, Guido en Felix gaf (Streuvels, Gezelle en Timmermans).

JOHAN.

Geschiedenis zonder woorden.

GRENADIER VICTORIA VERTELT...

KUIFJE vertelt je...

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

EEN FAMILIE VAN DE BOORDEN VAN DE MAAS...

IEDER volk is trots op de grote geleerden, de uitvinders, de toondichters en de veldheren die het heeft voortgebracht, en met reden. Wist je dat Clovis, die in de geschiedenis een grote rol speelde, geboren werd te Doornik op de oever van de Schelde ? Clovis verenigde de Franken in één rijk. Het is op de oever van de Maas, waarschijnlijk te Jupille, dat Karel de Grote geboren werd. En Karel de Grote maakte Europa, een christen Europa !

1.— HET HUIS VAN AUSTRASIE

DE laatste Merovingers hadden het bestuur overgelaten aan de hofmeiers. Deze werden langsom machtiger en hun funktie werd bovendien erfelijk. Er waren de hofmeiers van Bourgondië, van Neustrië en van Austrasië. De hofmeiers van Austrasië vormden een schone familie. De heilige Ansegise, zoon van de heilige Arnoldis van Metz en de heilige Doda, huwde de heilige Begga, dochter van Pepijn van Landen. De heilige Begga stichtte het klooster van Andenne. Haar zuster, sinte Gertrudis, werd op 22-jarige leeftijd abdis van het klooster van Nijvel. Haar broer, sint Grimoald, werd hofmeier.

2. — PEPIJN VAN HERSTAL

PEPIJN van Herstal was de zoon van de heilige Ansegise en de heilige Begga. Op een bepaald ogenblik was hij de ondergang nabij, want de hofmeier van Neustrië koesterde het plan heel het huis van Austrasië uit te roeien. Deze laatste stierf echter alvorens hij zijn plan kon uitvoeren en zijn opvolger werd in de slag van Tertry in 187 overwonnen. Pepijn van Herstal werd aldus enige hofmeier en hertog van de Franken. Hij was zeer machtig en als zijn opvolger duidde hij zijn kleinzoon aan, die nog een baby was.

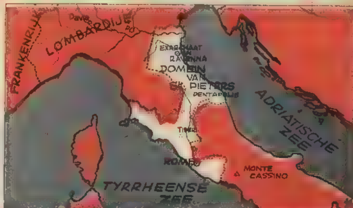
3. — KAREL MARTEL

EEN kind, hertog van de Franken ? Neen, de Franken hadden nu rijkelijk genoeg van de zwakke koningen. Een opstand brak uit. Pepijn van Herstal had echter nog een zoon, geboren uit zijn eerste huwelijk, die door zijn tweede vrouw Plectrudis werd gevangen gehouden. Die zoon was Karel Martel. Hij wist zich te bevrijden en liet zich tot hertog uitroepen. Het was deze Karel Martel, die de Arabieren nabij Poitiers in 732 een gevoelige nederlaag toebracht. Het prestige van Karel Martel werd daardoor zeer groot.

4. — PEPIJN DE KORTE

PEPIJN de Korte profiteerde van de macht en het prestige van zijn vader, Karel Martel. Daar zijn broer Karloman monnik werd, werd Pepijn de enige hofmeier en in 751 vroeg hij paus Zacharias hem tot koning te kronen. De Paus aanvaardde. Pepijn de Korte nam Childerik III, de laatste van de vadsige koningen, gevangen, liet hem het hoofd kaal scheren en opsluiten in een klooster. Hij werd dan tot koning van de Franken gekroond en gezalfd door paus Stephanus III. Zijn vrouw, koningin Bertrada, en zijn zonen Karel en Karloman werden eveneens gezalfd. De nieuwe koningstroon was dus erfelijk geworden.

5. — DE PAUSELIJKE STATEN

PEPIJN de Korte beloonde de Paus. Deze laatste voerde sedert geruime tijd hardnekkige gevechten tegen de Longobarden, die meester waren in Italië en hem Rome wilden ontrukken. Pepijn de Korte overwon de Longobarden, bezette Pentapolis en het exerchaat van Ravenna, en schonk deze staten aan de paus in het jaar 756. Samen met Rome vormden Pentapolis en het exarchaat van Ravenna de Pauselijke Staten, en dit tot in het jaar 1870.

(Wordt voortgezet.)

DE MUUR VAN

TEKST EN TEKENINGEN DOOR ALBERT WEINBERG

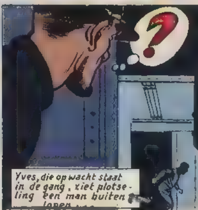

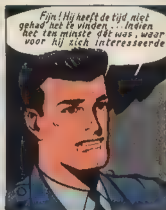

DE STILTE

Yves en Dan gaan naar het vliegdekschip om de geheime plannen te halen...

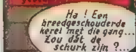

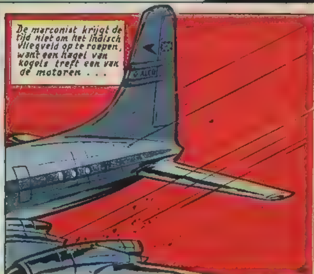

Davis slaagde er in de werktuigkundige van Big en Pasja om te kopen. Gruebner saboteerde het vliegtuig, waarmee de twee piloten zijn opgestegen, en het stortte te midden van de eindeloze jungle te pletter.

DE LAATSTE TROEF

HET was om te stikken in de loods waar slechts één enkele ventilator traag door de broeihete lucht wiekte. Iedereen was in hemdsmouwen. Om meer plaats te hebben, had men de énige Fairchild die de twee piloten, Marc en Jan, nog bezaten, buiten gerold. Het toestel stond nu in de zon te blakeren en men zag boven de kap een wolk hangen van de benzine die verdampte.

DE zitting duurde reeds enkele uren en, alhoewel de plaats ongeschikt leek om een rechtsgeding te houden, kon men zich toch in een gerechtszaal wanen. De vliegtuigloods diende die dag inderdaad als gerechtszaal en herhaalde malen hadden de aanwezigen elkaar bitterboze verwijten toegestuurd. Geholpen door een griffier, wiens klamme handen vuile en vochtige vlekken nalieten op het papier dat hij volpende, trachtte Guzman, chef van de politie, Davis in het nauw te drijven.

Deze laatste beet, cynisch en arrogant als steeds, koppig van zich af. Toen de twee piloten als bij wonder levend uit de groene hel waren teruggekeerd had Guzman, beneveld door wraaklust, nog slechts één wens gehad : Davis te nekken.

Marc en Jan hadden het bewijs dat het vliegtuig gesaboteerd werd, meer vroeg Guzman niet. Daar het onmogelijk was Gruebner terug te vinden, had hij zich onmiddellijk tot Davis gewend en had hij dit onderhoor, deze confrontatie op de plaats waar de Fairchild werd gesaboteerd, op touw gezet.

Toen Davis de piloten, die hij dood waande, levend voor zich zag en de haat en de vijandschap van Guzman voelde, was hij wel een beetje uit zijn lood geslagen, maar dat duurde niet lang. Hij reageerde snel. Ze hadden het bewijs dat de schroef moedwillig werd losgezet ? Goed. En wat zou dat ? Zolang Greubner niet sprak, en die ongelukkige zou nooit meer spreken, kon niemand bewijzen dat hij schuldig was.

Op de hatelijke aantijgingen van Guzman antwoordde de man met het rood haar ironisch :

— Indien ik werkelijk bij die sabotagedaad betrokken ben, bewijs het dan !

Tegen die koude arrogantie was Guzman niet opgewassen, hij verloor veld en schuimbekte van woede. De twee piloten, die erg vermagerd waren en nog de sporen droegen van de vreselijke dagen in de wildernis doorgebracht, voelden dat het spel verloren was en ondersteunden de heftige en slecht gerichte aanvallen van Guzman met minder overtuiging

— Nu heb ik er genoeg van, Jefe, bromde Davis. Je woede en je wraaklust verblinden je. Je hebt geen enkel bewijs tegen me. Ik heb nu tijd genoeg verloren, ik ga... Laat me aanhouden... als je dat durft !

Hij bekeek Guzman uitdagend, stond op en groette de vergadering met een ironisch handgebaar.

Big zag dit echter niet. Sedert enkele ogenblikken staarde hij naar de gestalte die langzaam groter werd in de zon en in de richting van de loods kwam.

Het was een Indiaan.

Op enkele meters van de ingang bleef hij staan alsof hij aarzelde. Eindelijk nam hij een kloek besluit, wisselde enkele woorden met de schildwacht en stapte binnen. Alle blikken richtten zich op de man en Davis, die onraad vermoedde, bleef op de drempel staan. De schuchtere Indiaan danste van de ene voet op de andere en draaide z'n vuile sombrero in de handen rond.

— Wat wil je ? vroeg Guzman brutaal.

De Indiaan slikte, keek de andere richting uit en zei :

— Ik ben de man bij wie señor Gruebner woonde...

De politiechef keek op, boog zich voorover en had plotseling belangstelling voor de kleine Indiaan. Davis scherpte de oren... Hij werd toch een beetje ongerust.

— Het is nu twee weken geleden, dat ik Gruebner voor de laatste keer heb gezien. Toen hij heenging, gaf hij me een brief en vroeg me die aan u af te geven, indien hij diezelfde avond niet zou teruggekeerd zijn... Ik... ik durfde niet vroeger komen... ik wist niet of... ik... er wel goed aan deed...

Guzman was overeind gesprongen, hij trilde en zijn ogen schoten vonken.

— Heb je die brief ? schreeuwde hij.

De Indiaan haalde een vettige en verfomfaaide omslag te voorschijn en gaf die zwijgend aan de politiechef. Bleek en met een hand diep in de vestzak, gleed Davis haast onmerkbaar naar de uitgang toe. Guzman opende de omslag, las de brief in diagonaal en onderdrukte een kreet...

— Luister, luister... Dit is een brief van Gruebner en hij werd aan mij geadresseerd, zei hij met gesmoorde stem.

« Señor, indien u deze brief ontvangt betekent dit dat ik niet meer tot de levenden behoor en Davis mij uit de weg heeft geruimd. Voor een bundel dollars, was ik bereid Davis te verlossen van de twee jonge piloten die hem het slapen beletten. Het verlangen terug te keren naar mijn land was te groot om weerstand te bieden aan de verleiding eindelijk het geld voor de reis te bezitten. De twee piloten vonden de dood in het vliegtuig, dat neerstortte ten gevolge van de door mij gepleegde sabotage. Davis tekende een dokument waarin hij bekende deel te hebben genomen aan de misdaad. Ik moest dit dokument aan hem teruggeven in ruil voor het geld. Voor het geval Davis zijn belofte niet zou houden, laat ik deze brief bij m'n huisbaas met de opdracht hem, zo ik deze avond niet ben weergekeerd, aan u te overhandigen. Deze brief bevat een fotocopie van de schuldbekentenis van Davis...

— Onnodig nog verder te lezen, zei de man met het rood haar met snijdende stem.

Guzman die met koortsachtige haast de foto uit de omslag haalde, keek op en zag dat Davis achteruit naar de deur toe ging en iedereen met zijn automatisch pistool bedreigde.

— De eerste die me wil tegenhouden is een dood man, verklaarde hij ijskoud. Handen omhoog!

Big, Pasja en Guzman gehoorzaamden terwijl de schildwachten hun geweer lieten vallen.

— Gruebner was verstandiger dan ik dacht. Ik had die streek moeten voorzien, grinnikte Davis. Het spijt me dat ik afscheid van jullie moet nemen, gentlemen, maar ik heb de indruk dat het klimaat gevaarlijk voor me wordt...

Langzaam liep hij naar de Fairchild. Toen hij er vlakbij stond, opende hij met een hand de kajuitdeur, hees zich op de treeplank en, steeds met de automatische pistool strak op de loods gericht, betastte hij het dashboard, opende de benzinetoevoer, zette de remmen los en zocht de starter.

Plotseling sputterde de motor, de schroef draaide een keer of twee, drie rond.

Als aan de grond genageld en machteloos moesten de twee piloten en Guzman toekijken. Opnieuw sputterde de motor en ditmaal draaide de schroef vlugger en vlugger. De motor ronkte luid, het vliegtuig trilde en sprong vooruit. Bliksemsnel hees Davis zich in de pilootzetel en, zonder zich om de windrichting te bekommeren, gaf hij gas. Het vliegtuig reed over het veld en won zienderogen aan snelheid.

Nu knalden er schoten, de kogels zoefden langs het vliegtuig en vielen in het stof dat hoog opspatte. Het was te laat...

Het vliegtuig, ongeduldig zich van de grond te rukken, maakte een sprong. Davis trok aan de stuurknuppel en pijlsnel schoot de Fairchild de azuurblauwe hemel tegemoet.

— Ik ben gered! Ik ben gered! huilde Davis en schaterlachte.

Een brutale explosie sneed hem het woord af... Een hoge vlam, die de wind onmiddellijk naar het windscherm joeg, ontsnapte uit de opengereten buik van het toestel. Andere vlammen sloegen langs de uitlaat naar buiten en likten aan de flanken van de motor. De verf werd zwart, schilferde af en zwol op tot reusachtige builen. Een ogenblik was Davis als verlamd van verbazing en schrik, dan sneed hij het gas en de brandstoftoevoer met zulk 'n heftigheid af, dat de hefbomen verwrongen waren. Een dikke wolk vettige rook drong in de stuurkajuit en zette zich vast op het plexiglass dat barstte van de hitte. Verblind en haast verstikt door de hete dampen en de rook, begon de Amerikaan te hoesten. Hij verloor de controle over het vliegtuig, en stormde huilend als een wild dier dat in de val is gelopen, naar de kajuitdeur... De Fairchild was nog slechts een laaiende toorts, een witgloeiende massa die draaiend als een tol naar beneden stortte...

Big, Pasja en Guzman staarden met ontzetting naar het afgrijselijk schouwspel en voelden een koude rilling over de rug lopen. De verklaring voor die ramp, vonden zij in het post-scriptum dat Gruebner aan zijn brief had toegevoegd.

Daar de werktuigkundige niet vooraf weten kon met welk van de twee toestellen de piloten zouden opstijgen, had hij er voor gezorgd beide Fairchilds onklaar te maken.

*

Telegram voor de heer Lapomme, restauratiehouder te Parijs:

Leon, 15-8 te 17 u. Naderen ons doel. Stop. Hebben met het geld ons door de verzekeringsmaatschappij uitbetaald al de toestellen van Davis tegen billijke prijs gekocht. Stop. Onverhoopte resultaten na een maand exploitatie. Stop. De Aerolineas gereorganiseerd om de belangen van de passagiers beter te dienen. Stop. Verwachten je te Leon met het eerste transatlantische vliegtuig om alhier een bijhuis van de « Relais des Ailes » te openen. Stop. Verbod te onderhandelen met Aquavita, het water dat dikke armen geeft. Stop. Beste groeten. Stop.
BIG EN PASJA.

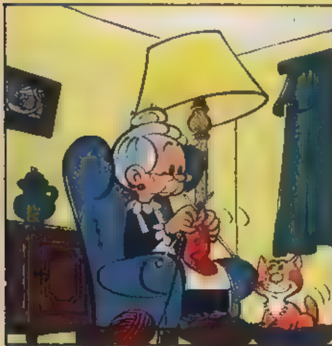
EINDE

Tante Zenobie

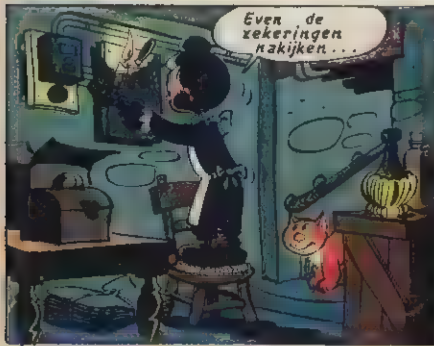
DOOR Tante Zenobie

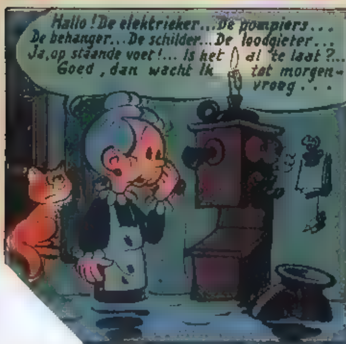

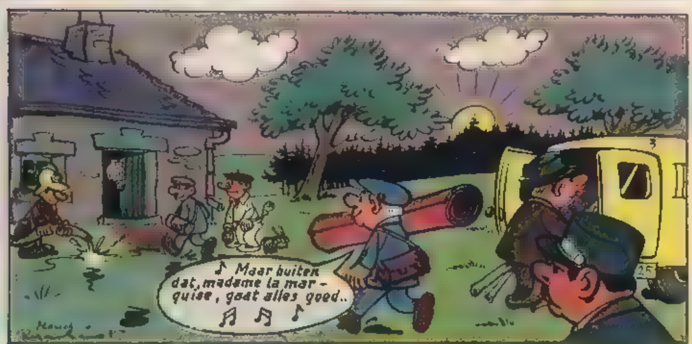

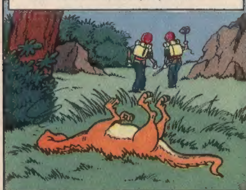

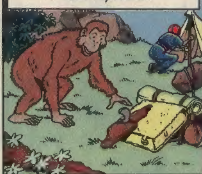
De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

De bandieten menen dat zij Lollo voorgoed buiten gevecht hebben gesteld en vervolgen rustig hun weg. Maar.

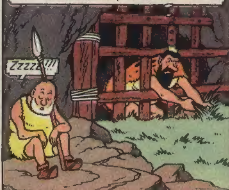

(Wordt voortgezet.)

HOE GROEIT DE SPAGHETTI?

DE Britse Televisie zond op 1 april jl. een reportage uit van de spaghetti-oogst in Italië. De spaghetti-slierten bleken aan de bomen te groeien. Ze hingen er als het ware in gordijnen af. Een kijker, waarschijnlijk een deskundige inzake spaghetti-oogst, schreef verontwaardigd aan de Britse T.V. dat hier stellig truckjes werden gebruikt want... dat spaghetti niet vertikaal maar horizontaal groeit ! Nu vertellen jullie « De Postiljon » maar eens wie gelijk heeft : de TV. of die kijker ?

DE POS

PAS OP VOOR DE GEHEIME TRAP !

VOORALEER koningin Elizabeth haar officieel bezoek aan Parijs bracht, stuurde de Britse regering enkele inspekteurs van de veiligheid naar Frankrijk. Deze heren doorsnuffelden het kasteel van Versailles van onder tot boven en van boven naar onder. Ze deden hun werk zo goed dat zij een trap ontdekten, waarvan de Fransen helemaal niets afwisten. Zij keken op hun neus toen van achter een houten paneel die geheime trap te voorschijn kwam !

DE ZUIGSCHOENEN

IN de Ver. Staten kwam er een schoen op de markt... die eigenlijk geen schoen meer is, want hij bestaat slechts uit een zool zonder riempje, zonder veter, zonder iets ! Deze zool blijft aan de voet kleven dank zij de minuscule zuignapjes, die er in verwerkt werden. Wil je deze schoenen uitdoen, of beter afwerpen, dan druk je op het knopje, dat in de hiel zit. Deze druk op de knop bevrijdt de lucht in de zuignapjes en meteen valt de zool van je voet !

LUSTIGE ZEEROBBEN

SPELEN BASKETBAL

DE Amerikanen zijn, zoals je weet, de grootmeesters van het basketbalspel. In Amerika is basketbal de meest geliefde sport. In Florida kwam men op het idee dolfijnen en zeerobben de genoegens van dit spel te laten smaken. De dolfijnen en zeerobben van het reusachtig aquarium van Marineland, te Florida, werden in twee ploegen verdeeld en spelen iedere dag basket... in het water ! Er is een heuse scheidsrechter, die tracht hen de elementaire regels van deze sport in te prenten. Dolfijnen en zeerobben zijn intelligente en soepele dieren. Ze zijn steeds belust op een spelletje en hebben zich buitengewoon goed weten aan te passen aan het nieuwe spel. Naar het schijnt, slagen beide ploegen er in de bal een groot aantal keren in de korf te wippen. Op onze foto zie je een zeerob, die onder het waakzaam oog van de scheidsrechter, een prachtige goal maakt !

NIEUWS IN HET KORT

● Onlangs werd te Londen een zeer speciale school geopend. Deze school is ni. bestemd voor... de ouders. Men leert hen hoe ze hun kinderen op intelligente wijze bij het maken van hun huiswerk kunnen helpen.

● Een Hollands minister proefde een stukje Hollandse kaas, die 45 jaar oud is. Het ging hier om een stukje « Hollandse », die door de ontdekkingsreiziger Shackleton in het jaar 1912 aan de Zuidpool werd achtergelaten.

● Een Engelse fabriek maakt op dit ogenblik de grootste banden ooit in Groot Brittannië vervaardigd. Zij hebben een diameter van 1,80 m en iedere band telt bijna 5 km nylondraad.

DE HITTE IS DE GROTE VIJAND

DE geluidsmuur doordringen was gemakkelijk in verhouding tot de moeilijkheden die oprijzen om doorheen de hittemuur te geraken. Een Franse firma vond een formule om een staal te gieten dat zó poreus is, dat het sigarettenrook doorlaat. In luchtvaartkringen hoopt men dat men binnenkort van dit staal vliegtuigen zal kunnen bouwen die doorheen de hittemuur kunnen boren.

Het weekblad « KUIFJE » : 12e jaargang. Lombard Uitgeven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 —

Abonnement : 5 fl. per kwartaal.

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents. BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA Inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Belg. Congo en buitenland*	*Canada en Ver. Staten*
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Deveu.

Publiciteit : PUBLIArt

16-5-57

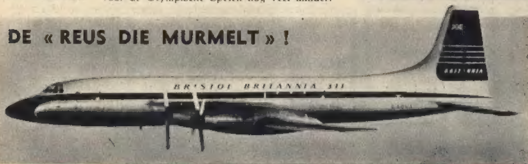
Tiljon

ATLETIEK EN MODERNE TECHNIEK

RUSSISCHE atleten hoeven zich voortaan niet meer te bekommeren om hetgeen er naast en achter hen gebeurt. Zij zullen inderdaad uitgerust worden met een paar extra lichte luisterapparaten en worden geleid en ondersteund door een oefenmeester, die met hen in kontakt blijft bij middel van een minuscule uitzendpost. Oorspronkelijk werd dit systeem alleen toegepast bij het schaatsen. Men kan het echter ook gebruiken voor skilopen, loopwedstrijden en wielrennen. Het spreekt vanzelf dat dit systeem alleen kan toegepast worden tijdens de oefeningen en met het oog op grote nationale of internationale wedstrijden. In internationale kompetities heeft dit systeem geen enkele kans om door de jury aanvaard te worden, voor de Olympische Spelen nog veel minder.

DE « REUS DIE MURMELT » !

EEN foto van de « Brittannia » in volle vlucht genomen. Dit transportvliegtuig van de lijn Londen-Johannesburg, kan 133 passagiers vervoeren en is op dit ogenblik het grootste schroefturbinevliegtuig ter wereld en het éérste dat bestemd is om lange afstanden af te leggen. De kruissnelheid van de « Brittannia » bedraagt 540 km per uur, d.w.z. dat het niet kan konkurreren met straalvliegtuigen, maar het is zuiniger. Het gehuil van zijn vier schroefturbines van 3.900 paarden werd zodanig gedempt, dat de Britten hun grootste passagiersvliegtuig de bijnaam « De reus die murmelt » gaven.

ANTWOORD OP DE TEST VAN DE WEEK

8 JA : Het spreekwoord « Oog om oog, tand om tand » maakt niet gelukkig, vriend. Denk daar eens ernstig over na.

VAN 6 TOT 7 JA : En als jij je wraak gekoeld hebt, heb je dan geen spijt ?

VAN 4 TOT 5 JA : Maak je niet ziek, beste vriend, door steeds wraakplannen uit te broeden. Dat leidt tot niets !

VAN 1 TOT 3 JA : Jij bent niet wraakzuchtig !

0 JA : Bravo ! Indien iedereen handelde zoals jij, zouden de mensen veel gelukkiger zijn !

HET VLECHTMATJE V. K. 19

		R		B		M	
I	R	E	K	E	N	E	N
2		K	A	D	E	R	
3	B	E	D	R	U	K	T
4		N	E	U	S	S	
5	M	E	R	K	S	E	M
		N		T		M	

DE MINIATUUR-BIBLIOTEEK

DE openbare biblioteken hebben de laatste jaren zoveel dag- en weekbladen te collectioneren, dat ze er geen blijf meer mee weten. In de nationale biblioteek van Frankrijk heeft men er iets op gevonden. De bladen worden gefotografeerd en meteen verkleind. Men bewaart nu slechts de microfilms. Wie nadien een van deze bladen wenst in te kijken, kan dit wanneer hij de microfilms op een scherm projecteert.

ÇOKES IN STOCK

DE AVONTUREN VAN KUIFJE

DOOR HERGÉ

Onze vrienden hebben de schuilplaats van Emir Ben Kalish Ezab bereikt...

